

10 — ČISTA NACIJA

Miholjsko je leto, ali nije baš da se jakne prebace preko ruke. Njih dvojica stoje tako i osvrću se. Jedan, znatno niži, nervozniji je od drugog. Osluškuju. Kada poslednji bat koraka iščili oni šmugnu u ulaz zgrade i stušte se niz stepenice prema podrumu. A tamo, dole, ni prst pred okom, pod nogama je mulj, paučina im se upliće u kosu. Onaj viši predvodi. Izvukao je džepnu lampu i oslobodio njenu svetlost, ubogu, ali dovoljnu da nabada kuda treba. Idu desno, zatim levo, pa negde, kroz lavirint hodnika. Posvuda su vrata, vođa bira jedna njemu znano kako, napipa katančinu i u nju udene ključ. Za klikom oslobođeni lanac udara, jače, pa slabije i opet. Uz škripu šarki prepreka se uklanja sa puta. Lampa otkriva ram bicikla ovešan preko kredenca. Visoki je napipao zvonce i posle dugog i kratkog zvona čitava skalamerija je kliznula u stranu. Okrenuo se prema svom pratiocu kome nikako nije bilo svejedno.

„Ajde Frodo, šta si se ubibio?“, podviknuo mu je i povukao ga za rever unutra. Kredenac je kliznuo nazad umalo ne zakačivši malog.

„Drži lampu!“

Mališan se trgao i poslušao. Svetlost šibice je otkrila prostoriju sa ćilimom na kome je neko sedeo.

„Dobro došao, Straine“, pisnulo je iz tame, „vidim, doveo si čoveka?“

„Bolje te našao, Gandi. Pre će biti pola od toga“, kaže visoki dok prilazi sveći koja viri iz olupanog lonca. „Ovo je Frodo.“

„Moje ime je Frenki!“, ljutito će kratki.

Dok Strain pripaljuje fitilj iz Gandijevog pravca dopire šištanje.

„Iskuliraj, Bilbo. Na sigurnom si. Nego, da vidim robu.“

Čovek niskog rasta je progutao usne, ali posle kraćeg premišljanja iz džepa je izvukao plastičnu bočicu. Gandi se nije pomerio.

„Proveri je ti, Straine. Ja sam malko utrnuo od hladnoće.“

Oteo mu je bocu iz ruke i okrenuvši je prema svetlosti upiljio se u njen sadržaj. Malo je promućkao i pazio kako se tečnost sliva niz zidove.

„Napravio si od tableta?“, pitao je. „Odakle ti?“

Frenki se učinio nedužnim.

„Sitan sam, pio sam po pola, trpeo kao kuće, ali na analizama nisu provalili da sam smanjio dozu.“

Strain je otvorio bočicu, uzeo kap na prst, razmrljao je, pomirisao, liznuo. Osmeh mu se razvukao kao harmonika na vašaru.

„Bogami, može.“

„Koliko imaš?“, zasvirao je Gandi iz mraka.

„Pet. Dve sam poneo, ostale su na sigurnom.“

„Jedna meni“, prijavio se Strain. „Zaslужio sam.“

„Naravno“, kaže Gandi. „Ti mu pikavac daj obe i priđi da se dogovorimo oko plaćanja.“

U zamenu za drugu bocu Frenkiju se u rukama našla Strainova jakna.

„Idi kod Gandija. Ogrni čoveka. Vidiš da se smrztio“, šapnuo mu je Strain.

Maleni čovek je krenuo snebivajući se. Gandi mu je nekako čudno mirisao i nikako nije mogao da vidi njegovo lice. Kada je pokušao da

mu prebaci jaknu preko ramena domaćin se srušio i tresnuo glavom o pod. Plamen sveće je otkrio prazne očne duplje. Frenki je skočio kao sa igle. Zaždio je prema izlazu, ali bilo je kasno. Strain je nestao, a kredenac je tresnuo zatvorivši prolaz. Zatočeni je počeo da bije pesnicama po drvetu. Još uvek je u desnoj ruci stiskao utrapljenu jaknu. Nešto je u njoj puklo i osetio je kako mu se između prstiju razliva tečnost. Opori miris mu je napao nozdrve, bacio je jaknu i zgrabio sebe za vrat. Trenutak kasnije skljkao se na pod.

Strain je žurio prema izlazu. Jednu od bočica je strpao u usta i junački se pomučio dok je nije progutao. Svetlost dana ga je naterala da zažmuri i kada je izleteo na ulicu malo je nedostajalo da se sudari sa krupnim čovekom koji ga je odgurnuo kao da je kužan.

„Gde si zapeo“, reče mu gromada koja ga je presrela, „taj gas se brzo raspada. Desetak metara i na sigurnom si. Daj!“

Ispruženi dlan je čekao dok se u njemu nije našla preostala boca. Boreći se za dah Strain je uspeo da sastavi par reči.

„Znam inspektore. Nije mi prvina, ali ipak...”

Inspektor je čušnuo bocu u džep, izvadio vlažnu maramicu i počeo da temeljno briše ruke. Na zemlji pored njega ležala je neka kesa.

„Gotovo?“, upitao je.

Buba-švaba je čilo protrčala između njihovih nogu.

„Da,“ odgovorio je Strain. „Nek se druže malo. Tamo dole.“

Ovo je razgalilo inspektora.

„Da i njega mumificiramo, a? Dva dilera – prljavca u sobici. Nego, hajde malo ono. Iz stomaka.“

Buba-švaba je zamakla za ugao, a Strain je svoje usne zalepio u tanku nit. Uprkos mučnini pošlo mu je za trbuhom.

„Ja sam Gandi!“, zapištalo je negde levo od njih.

Inspektor je počeo da se smeje, a onda se naglo uozbiljio i uneo Strainu u lice.

„Sjajno! Vredan si nam, ali pazi da redovno uzimaš terapiju. Očisti se već jednom.“

„Naravno“, promucao je Strain.

Policajac se sagnuo i iz kese izvadio jaknu.

„Uzmi“, pružio mu je. „Znaš valjda da ne smeš bez nje. U džepovima je i par kredita. Neka ti se nađu.“

Obukao je ponuđeno. Otresao je prašinu sa bele trake na levom rukavu sa koje mu se osmehnula mrtvačeva glava.

„Pa, to je to“, rekao je i okrenuo se da pođe, ali ga je inspektor šćepao za rame.

„Samo još jedno.“

Ekser leda se zabio u Strainovu kičmu.

„Uskoro će policijski čas“, rekao je inspektor, „pa požuri.“

Čitavim putem je bio više nego pažljiv. Strogo se držao uz zidove i nije prelazio liniju koja je ograničavala deo trotoara namenjen obeleženima. Tramvaji su tutnjali pored njega. Kroz njihova stakla deca su mu se plazila. Neka žena je izvirila iz zgrade preko puta i kada ga je primetila užurbano je zatvorila prozor. Lavež pasa ga je uporno pratio. Dah mu je bio sve brži i oblivao ga je hladan znoj. Njegov geto je bio na severu grada. Odahnio je kada je ugledao kapiju, ali tada se novi strah ispičio u njemu. Čuvar koji ga je prvi opazio pogledao je na sat. Strain je okrznuo pogledom njegov revolver i učinio mu se

većim nego obično. Ali, uzalud se brinuo. Stigao je u amin, a skener je nekim čudom bio pokvaren. Dok su ga pretresali reflektori su bacali senku bodljikave žice preko njegovog lica.

U svojoj ćeliji Strain/Gandi sedi za stolom. Iz bočice sipa kap u hemijsku olovku. Prinosi je ustima i povlači iz nje. Lampica na vrhu zasvetli, on uvlači duboko i oštro, a zatim polako ispušta paru kroz nos.

„Bravo Frodo. Skoro kao prava cigareta.“